

Arany László: A Kolbrin-Káld Biblia

Igen kevés azoknak a száma, akik egyáltalán valaha is hallottak a Kolbrin Bibliáról. Hosszú évszázadokon át pihent, míg első kiadása megjelent. A Kolbrin Biblia 11 könyvet tartalmaz, közülük hat egyiptomi és öt kelta eredetű. Új-Zélandon vehette kezébe először a szélesebb olvasóközösség, amikor is a két évvel korábban, a Remény és Hit közösség korelnöke által szétosztott könyvek alapján a Káld Hit nevű metafizikai szervezet adta ki. Egy csoport, amely önmagát a kereszténység káld, avagy kelta követőinek vallja, s úgy tanítja, hogy a kereszténységet Arimateai József hozta el Nagy-Britanniába az 1. században.

A Kolbrin Biblia eredete és kiadásai

A századok alatt sok minden és sok mindenki összeesküdött, hogy a Kolbrin Biblia köteit megsemmisítsék, s ez a helyzet lényegében manapság is fennáll. Ha valaki az Interneten rákeres, érdemi ismeretet egyedül a RationalWiki oldalán talál csak. Ahogy megnyílik az oldal, az ember máris egy szürke idegennel találja szemben magát, és arra döbben rá, hogy számtalan, az ufológia témakörébe tartozó írás hivatkozása közé csöppent. Az oldal egész kérdést úgy kezel, mint holmi piaci pletykát.

Mielőtt belemerülénk, hogy mit is tudunk ezekről a rejtélyes könyvekről, hagy jelentsem ki itt és most, hogy a könyvben foglalt számos szövegtől az embernek valóban leesik az álla, és jelentősen megváltoztatja a gondolkodását. Nekem az életemet változtatta meg, adta vissza azt, jelentősen át kellett dolgoznom a világról alkotott felfogásomat. Hihetetlen mély-

ségű tudást hordoznak a fejezetek, az emberiség elképzelhetetlen régi múltjáról beszélnek, de ugyanúgy megtapasztalhatjuk a Jézus szavaiból sugárzó ellenállhatatlan erőt és bölcsességet. Minden emberhez szólnak. Minden család könyvespolcán ott lenne a helye. Értékrendje olyan, amely az emberiség fennmaradását szolgálhatja. Nyelvezete helyenként nehéz, ezért teljes-séggel érthető, miért nem fordították le soha, egyetlen egy nyelvre sem. A pontos átíráshoz

ugyanis a fordítónak mélységében kell ismernie a gnosztikus irodalmat, a budaizmust (buddhizmust), a kereszténységet, és nem utolsósorban az egyiptomi-görög filozófiát, szóképalkotást, metaforákat, stb. de még a gyógynövényeket is.

Senki sem tudja, hogy a „Kolbrin” mit jelent. *(Vajon lehet bármi köze a Fehérorosz Kobrin településnévhez? Kirgizül kobrin – kobra. Fehéroroszországban nem igazán élnek kobrák. Kirgizisztán viszont az egykori káld-sumér birodalom határvidékén terül el. Helyben vagyunk!)* Valószínűleg a walesi „Coellbren” az eredete, a Brecon Beacons Nemzeti Parktól délnyugatra fekvő falu neve, vagy pedig a „Coelbren y Beirdd” egy feltételezett „druida” ábécé, amelyet állítólag Iolo Morganwg (1747-1826) író talált ki, akinek a létezését megkérdőjelezik a tudósok. Néhány állítás szerint maga Iolo Morganwg hamisította a Kolbrint, ez azonban semmiképpen sem lehet így. Graham Hancock el is látogatott Coelbren faluba nyomokat keresni, ám semmi eredménnyel sem járt.

Az emberek azt is mondják, hogy a Kolbrin és a hozzá csatolt Kailedy *(az ősi brit terminológia szerint „bölc s idegenek”, mely szóból hangzókiezéssel megkapjuk a „káldi” nevet, az „e” ugyanis néma)* médiumi üzenet. A Káldi Hit követői ezt a kijelentést cáfolják. A vallási csoport rendelkezik ugyan számos médiumi üzenettel, azonban leszögezik, a Kolbrin és a Kailedy egészen más forrásból származik: Angliából hozta át Új-Zélandra a géppel írt szöveget, és látta el bevezetővel egy idősebb kereskedő tengerész, aki egy gorsedd *(walesi, illetve más, kelta bárdok és druidák)* közösségbe járt, és az 1990-es években halt meg.

A káldok (káldéusok) eredete

Az általánosítás következtében hajlamosak vagyunk lazán kezelni bizonyos kifejezéseket, ami miatt könnyen téves ösvényre kerülhetünk, és hibás következtetéseket vonhatunk le.

A fentiek figyelembe vételével feltétlen meg kell fontolni a „keresztény” szó jelentését, mely kifejezést kezdetben Jézus valamennyi követőjére használták. Habár, maga a kereszténység még ki sem alakult, s Jézus halálát követően még hosszú időn át ez volt a helyzet. A júdeaiak, a görögök és a rómaiak számára ezekben az időkben az új evangéliumokat vallók „Az Út Követői” néven voltak ismertek.

A bethániai csoportra, akik Britanniában kikötöttek, soha sem hivatkozott a brit papság (a druidák), mint „keresztényekre”, még akkor sem, amikor már ez az elnevezés általánosan elterjedt. *(Arimateai Józsefre és másokra. Tudjuk, Jézus hosszabb időt töltött Bethániában. Lázárt is itt támasztotta fel, valamint tanítványaitól is itt búcsúzott el, mielőtt felment Jeruzsálembe. Sok követője élhetett tehát ott, ezért tökéletesen jogos az elnevezés.)* „Káldoknak” nevezték őket, ahogy a többi tanítványt is, akik, később, Józsefet követték Britanniába, talán a „Ceile-De” kifejezésből, amely „Isten Szolgája” jelentéssel bír. Az elnevezés helytálló. *(Britain – brithon = barát-hon)*

Hancock szerint két értelmezése van a „Culdee” *(vagy Culdich)* kifejezésnek, mindkettő kelta eredetű. Az első értelmezése „bizonyos idegenek”, a másik pedig a már „Ceile-De”, azaz „Isten Szolgája”. Ez utóbbi elég erőltetettnek tűnik, hiszen a „káld” kifejezés megtalálható a mai magyarban is, teljesen szükségtelen mindenáron kelta-brit gyökeret keresni a megfejtéséhez. Olyannyira nem, hogy az ősi alakja kál-du volt, a kál-gál jelentése „nagy”, „hatalmas”, míg a

„du-da-ad-at-ta” jelentése „föld”, „vidék”. Káldu-káldea tehát a „hatalmasok földje” jelentéssel bír, és a mai magyarban a mai napig így is használjuk. (*Kál-kápolna, Káli-medence, Köveskál, stb. Tas vezér fiát, Vérbulcsú apját, szintén Kálnak hívták. Személynévből alakult méltóságnév, vagy viszont. Káli istennő témája ugyancsak érdekes lehet. A magyar gyakran elhagyja az „i” melléknévképzőt a szó végéről, hiszen nem azt mondja pl. hogy „japáni”, hanem azt, hogy japán”.)*

Az ősi Brit Triádokban Józsefre és tizenkét követőjére, mint „káldok” hivatkoznak, miként Pálra, Lázárra, a zelóta Simonra, Arisztoboluszra és másokra. Ez igen fontos körülmény. Az elnevezést *állítólag* nem ismerték Britannián kívül, és ezért csupán azokkal kapcsolható össze, akik Britannia ősi lakosságát alkották, a Cymrikkel. A körükben azonban nem volt használatban, sem tanítványok, sem a korai brit küldetések vonatkozásában. Ha azt is figyelembe vesszük, hogy Arimateai József minden bizonnyal Jézus apósa volt, Mária Magdolna révén, akkor már mindjárt sokkal érthetőbbnek tűnik az elnevezésük körüli bizonytalanság, ha valaki más nyelven kísérelti azt meg, s nem pedig magyarul.

Az évek múlásával az elnevezés különös hangsúlyt kapott, a Káld Keresztény Egyházra úgy kezdtek tekinteni, mint Jézus eredeti földi egyházára. Ezt a címet el is kezdték viselni Britannia bizonyos egyházi köreiből a főpapok, sőt, századokon át érvényben is volt, aztán valahogy eltűnt, a sokkal népszerűbb „keresztény” kifejezés térhódításával. Írországban egy egész vidéket neveznek „Káldinak”. A „káldi” és a „káldis” kifejezés Skóciában is sokáig fennmaradt, sokkal tovább, mint máshol. Magyarországon is létezik Káld nevű község és Káldi családnév is. (*A „Kailedy” a „Kajdi” név is él a magyarban, többféle alakban is. Még a „Kalydy” forma is ismert. Olyannyira, hogy miként arról említés esett, a „kailedy” szóban az „e” néma, tehát nem ejtjük, máris megkapjuk a magyar „kajdi”, „kalydy” kiejtést. Tessenek kipróbálni a Google Translate programjával!*)

A mai napig létezik a Káld Keresztény Egyház, melyet más néven Babiloni Káld Egyházként is ismernek, bár a nevet a 15. században vették csak fel. Hívei manapság többnyire szírek. A Cipruson élő nesztoriánus és maronita keresztényekre alkalmazta a Római Egyház a „káld”, „káldeus” nevet, és nyilvánította a vallási felfogásukat eretneknek. Az Újbabiloni Birodalom viselte a „Káldea” nevet, de emlegették „Hajdú” néven is. A káld-sumér népről pedig tudjuk, már 5500 évvel ezelőtt is Mezopotámiában éltek. Rokon-népeink. Hun-magyarok.

Az írók, akik beleásták magukat a káld történelembe, miközben abba a hibába estek, hogy magának a névnek az eredetét kutatták volna, megegyeztek abban, hogy ez volt az az elnevezés, amellyel a keresztény druidákat illették az első században. Spelman „Conciliá”-jában szó esik egy metszett bronzabláról, amely eredetileg egy oszlopra volt erősítve, annak a helynek a pontos megjelölésére, ahol a Glastonbury Templom állt. „Isten első földje, a szentek első földje Britanniában, a vallás megalapításának és felemelkedésének helye Britanniában, a Szentek temetkezési helye.” (*I, Epistolae ad gregorum Papam*). Ezt a bronzablát ásták ki Glastonburyben és Spelman tulajdonába került.

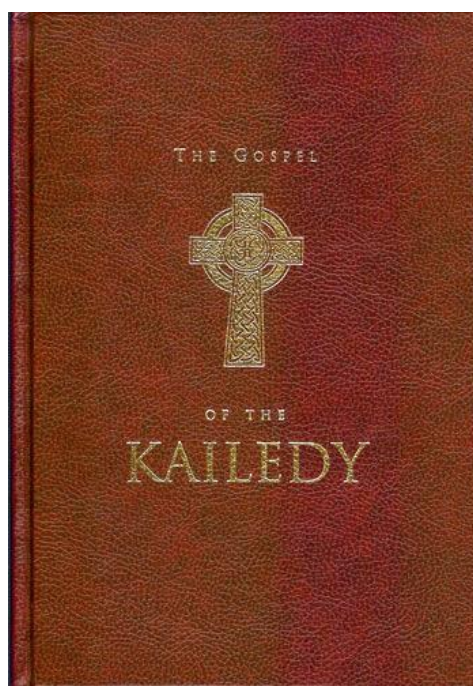
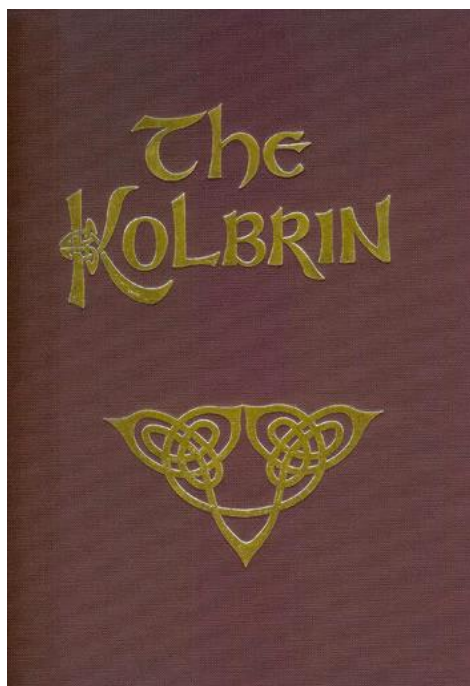
Glastonbury egykori templomának létezése megkérdőjelezhetetlen. Számos, jelentős dokumentum áll rendelkezésre, melyek végkövetkeztetése azonos: „Nem más kezek emelték a Glastonbury Templomot, mint Jézus tanítványai.” A régi káldok (káldeusok) részét képezték

a Kelta Keresztény Egyháznak, annak romanizációját megelőzően, Augustine alatt, miután súlyos üldöztetéseket és elnyomást szenvedtek el. Mégis, többé-kevésbé sikerült fennmaradniuk, habár a középkorban ismét rendkívüli üldöztetéseknek voltak kitéve, magasra csaptak az inkvizíció által gyújtott lángok; csupán néhány szikra maradt fenn, hogy a jelenlegi újjászületést fellobbantsa.

A szűklátókörű intoleráns ortodoxia, a babona, a félelem és a bigottság győzelme teljessé vált. A magasztos elvek és az erkölcsi integritás súlyos csapás szenvedett az embernek a Jóságos Istenbe vetett hite miatt. Az igazán nagy tragédia a világ spirituális vesztesége volt, ugyanis az emberiség intellektuális és szellemi élcsapatai váltak az üldöztetések áldozataivá. Britannia lakói lelkiileg steril dogmák és tanok kereteinek fokságába és uralma alá estek.

Az eredeti káldeus felfogás szerint a világ a Jó és a Gonosz harctere. A jólét érdekében kifejtett valamennyi szolgálat, és az emberiség végső jólétének elősegítése a Jó támogatását jelenti, és a Legfelsőbb Szellem, azaz az Isten szolgálatát. Nem gondolják úgy, hogy a Gonosznak örögi indíttatásai lennének, ellentétben az egyház tanításával, s vonják ezáltal az egyház haragját magukra; szerintük a világ nem a végzete felé halad, és a vég nem is világi folyamatot jelent. Már az ilyen gondolat is bűnnek számított.

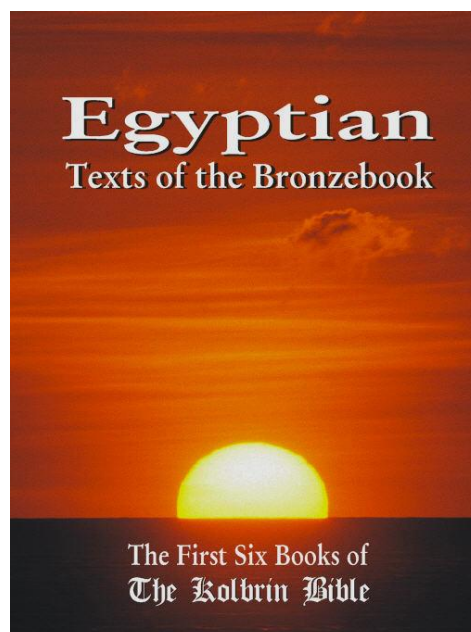
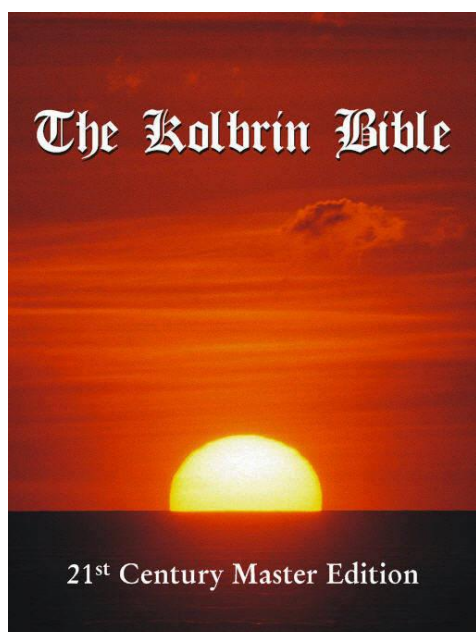
A káldeus közösségek erkölcsi felfogása egyezett az ősi Britanniában tanítottakkal még az első századot követő évszázadokban is, és természetesen nem rendelték alá magukat a Római Egyháznak, az egyháznak, amely mindent elkövetett, hogy már csírájában elfojtsa valamennyi törekvést, amely nem felelt meg az általa hirdetett ortodoxiának. Azok előtt is becsukták az ajtót, akik a folyamatos spirituális fejlődésre vágytak. Az ősi káldeus közösségek tizenhárom körbe (12 + 1) szerveződtek, a misztikus számot alkalmazták, így fejezték ki a Mesterhez és követőikhez való ragaszkodásukat. Ez a fajta szerveződés megszűnt Nathaniel Smith mártíromsága idején a 17.sz. elején, azonban lépések történtek a titkos szellemi tan megőrzésére, melyet Culdicraft néven ismertek.

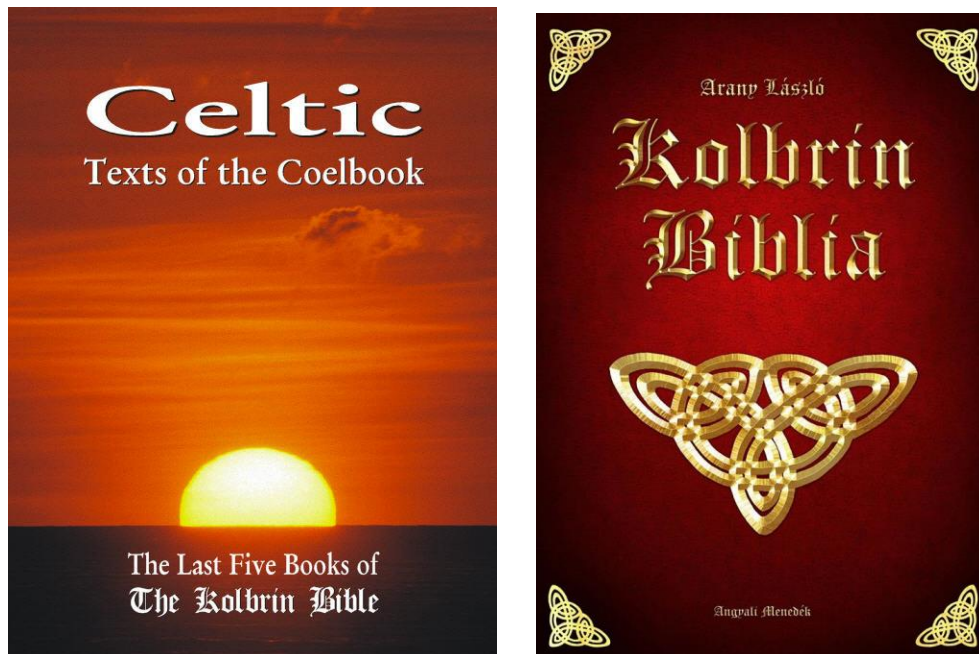
Az egyház rendkívül kegyetlen volt a káldeusokkal, mivel tudták róluk, hogy birtokukban vannak bizonyos feljegyzések a kereszténység kezdeteire vonatkozóan. Többek között az ismert legősibb evangélium, amely tökéletesen más fényben világítja meg a kereszténységet, s a korábbi hitrendszerekhez való viszonyát. A britanniai egyház alapításakor még meglehetősen toleráns módon álltak az egyéb vallásokhoz, később azonban kegyetlenül üldözni kezdték azokat. Az egyház semmiféle különbséget nem tett az egyes vallási felfogások között, valamenynyire kőkeményen lesújtott, „boszorkányság” címén. A bigottság miatt szörnyű tettekre ragadtatták magukat, Jézus tanításával tökéletes ellentétben, igyekeztek szétrombolni a lelki fejlődés lehetőségeit, az emberiség szellemi fejlődésének gátat vetni. Lehetetlenség megmondani mennyi bölcsesség és tanítás veszett el a kereszténység uralmának e sötét korszakában.

A Káldeusok Ősi Rendje 1980. november 1-én újjászületett, amikor a szellemi szférából a földi síkba hatolt egy lény, és felfedte magát a Coromandel félszigeten. E megvilágosodott tanító, *Gwineva* ösztönzésére, kis és összetartó közösség alakult, melynek törekvése olyan emberek összegyűjtése, akik a céljukban megegyeznek, a magasabb megértésre igyekeznek, az emberben lappangó képességek feltámasztására, és felelősséggel kívánnak dolgozni a társadalom éretté válása érdekében. A Kolbrin keménykötésű változata elérhető a Goodeys Könyvesboltban, Aucklandban és a Káldi Hit közösségének internetes oldalán. Az új-zélandi kiadás előnye, hogy valamennyi fontos ajánlást, előszót, bevezetést, köszönetnyilvánítást és zárszót tartalmazza (ezek mindegyike olvasható a honlapjukon is). A hátránya az, hogy az egyes szakaszok nincsenek beszámozva, ami nehézzé teszi a hivatkozásokat. E-könyv formában is elérhető Új-Zélandon mind a Kolbrin, mind a Kailyd. 2005-ben a Kolbrint kisajátították és kiadták papírkötésben, mint „Bibliát” a Your Own World Books, Nevadában, az USA-ban. Tartós formája is elérhető a köteteknek, továbbá online módon is, beleértve az alábbiakat:

- A Kolbrin Biblia, 21. századi Mester Kiadás (a teljes kötet)
- Egyiptomi szövegek: az első hat könyv
- A Coelbook Kelta szövegei: az utolsó öt könyv
- Kindle Kiadás

- Kolbrin Biblia (teljes kötet, Magyar Menedék Könyvesház, kemény borító)

A fenti kötetek számozott bekezdésekkel bírnak, a könnyebb hivatkozások végett, ám nem tartalmazzák az összes fontos és előzetes anyagot. Ehelyett, az USA kiadásban megkísérelték rekonstruálni a Kolbrin szövegek történetét. Úgy gondolják, hogy egyiptomi hieratikus nyelven íródtak, a zsidók kivonulását követően, aztán föníciai nyelvre fordították őket és elvitték Britanniába (*más látogatott kikötők mellett*) kereskedelmi hajóikon; ahol lefordították ókeltára/britonra, aztán óangolra, aztán a bibliai angolra, s végül modern angolra. Úgy vélik, hogy a kelta könyveket valamikor Kr.u. 20 és 500 között írták. A fentiek történeti pontosságát azonban bár számosan megkérdőjelezték, cáfolniuk nem sikerült.

A Kolbrin Bibliát olvasva

Ha valaki úgy dönt, hogy leül és elejétől a végéig elolvassa a Kolbrin Bibliát, akkor bizonyára teljesen magával ragadja a káprázat, pláne annak tudatában, hogy ami most létezik, az csupán csak parányi töredéke az eredetinek. Habár a könyvek valamiféle időrendi sorrendiséget követnek, mégis felmerül pl. az, hogy valójában a Kéziratok Könyvének meg kellene előznie a Tűz Fiainak Könyvét és nem pedig követnie, jelen helyzete ugyanis meglehetősen zavaró.

Miként veszett el a szövegek ilyen tekintélyes része? Nos, a Kolbrin Biblia bevezetője szerint a kéziratokat a Glastonbury Apátságban helyezték el, mikor is 1184-ben tűz pusztította el lényegében az összes épületet és kincseinek nagy részét. A tüzet gyújtogatás okozta, a cél pedig a könyvtárban található kéziratok megsemmisítése volt. A Kolbrin Biblia kötetei is eretneknek minősültek sok szempontból, ezeket a munkákat ugyancsak pusztulásra ítélték. Akkoriban azonban, nagy titokban, más helyen is őrizték példányait.

Néhány évszázadot ugorva, megtudhatjuk, hogy a kéziratokat egy Káldnak nevezett csoport felügyelte, akik egy 14. századi skót közösség leszármazottai voltak, s egy John Culdý (azaz *Káldi*) nevezetű férfi vezette őket. A későbbi káldok kovácsok és kézművesek voltak, néha a „Koferil” néven ismerték őket; ők voltak annak a kelta-káld hitnek a követői, amiről korábban említés esett (*A gall Culdich/Domesday kötet szerint „quidam advanae Culdich, azaz „bizonyos idegenek”.*) Ismeretlen időpontban néhány kéziratot bronzlemezekre írtak át, és innenől kezdve Brit Bronzkönyv néven vált ismerté; ugyanezen a címen írott formában is rögzítették a 17. században. A szöveget modernizálták a 19. század végén/a 20. század elején, hozzátettek bizonyos kelta kéziratokat, melyek nem szerepeltek a bronztáblákon, az elkészült munka *Coelbook* néven terjedt el. Azt is tudjuk, hogy ugyanebben az időben a Kolbrin eltemetve feküdt egy kőhalom alatt Wales hegyei között.

Az 1920-és -30-as években a könyvet egy kevésbé ismert vallásos közösség őrizte. A II. Világháború idején kidobták, mint használhatatlan szemetet, majd mégis megmentették. Az eredeti bevezetés azt mondja el nekünk, hogy 5 vaskos kötetben 132 tekercs szerepelt és öt gyűrűs kötet, amely tartalmazta az Egyiptomiak Nagy Könyvet is. Ám a századok során ezek a kötetek elvesztek, vagy megsemmisültek – Az Egyiptomiak Kis Könyve, A Hatalmas Isten Megpróbáltatása, A Szent Jegyzék, Az Alapítás Könyve, A Mágikus Főzetek Könyve, A Dalok Könyve, A Teremtés és Pusztítás Könyve, és A Megpróbáltatás Könyve - mind eltűnt. A Kolbrin Bevezetője azt állítja, hogy „Nem volt könnyű helyreállítani őket [*a megmaradt könyveket*], még egy jó szakember segítségével sem, aki kitöltötte az üres helyeket a párhuzamba helyezhető, modernkori munkákkal.” A Bevezetés így folytatja: „Minden lehetséges töredéket megőriztek; néhány helyes nevet rosszul betűztek, és néhányat az eredetileg helyesek közül másokkal cseréltek ki; nem volt igény a történelmi hitelességre; az angol biblikus formát modernizálták olyanok, akiknek nem volt tudományos igénye.” – Már amennyiben hihetünk ennek a megjegyzésnek.

Az angol nyelv mellett kizárólag csak magyar nyelven olvasható ez a helyenként az idők elképzelhetetlen mélységéből szóló történet- és bölcsesség-gyűjtemény. Nem véletlen, hogy még senki sem vállalkozott más nyelvre fordításával. A szövegek helyenként rendkívül nehezen értelmezhetők, s bizony a magyar nyelv az, és csak az, mint a legmagasabb tudomány nyelve, amelyik ehhez segítséget nyújt. Mivel pedig a káld-sumér-hun-magyar azonosság bizonyított, ezen a tényen különösebben meg sem lepődünk. Oly sokféle stílust mutatnak fel a szövegek, hogy már csupán ez a körülmény is kizárja a hamisításnak még a lehetőségét is. Graham Hancockot is magával ragadta a kötet, és igyekezett alaposan utána járni, milyen elérhető ismeret létezik még a szövegek hitelességének bizonyítéka mellett. Néhány további rajongó is kutatásokat kezdett és jelentős felfedezéseket tett. Lépésről-lépésre a Kolbrin az emberiség eddig hallott legőszibb hangjává vált.

Erkölcsei Tanítások Könyve, 2. Fejezet – Az Igaz Isten természete - részlet

Ek.2:1. – Csupán egyetlen Isten van, a Felső Isten, a Tervező, a Teremtő és a Föld Uralkodója, és a Fény Királyságainak Ura, Mindenható, és az ember megértő képességén túl való. A Hatalmas Lakó az Örökkévaló Várandós Csendben, a Láthatatlan, a Megismerhetetlen.

Ek.2:2. – Egyetlen parancsolattal megteremtette az embert, és az Ő engedékenysége lehetővé tette, hogy isteneket mintázzanak. Ő mindenek Forrása, az Atyák Atyja, az Anyák Anyja, Az, aki megelőzte a Napot. A Nap nem Isten, habár az Ő teremtménye, a fénye ugyanis világosságot és életet ad a Földnek. Melegíti az időseket és serkenti a gyermekek növekedését az anyjuk méhében. Táplálja a magokat és serkenti a zöld növények növekedését. A Fenséges Isten eszköze, Ő az élet kemencetüze. A Nap éjszaka eltávozik az emberektől, ám az Igaz Isten mindig velük van. Az ember soha sem jár egyedül; soha nincs kíséret nélkül.

Ek.2:3. – Egyedül ennek az Istennek adjatok dicséretet, Ön-Teremtő, a Menny és a Föld Megalkotója, a Fény és a Sötétség Királyságának Megalapítója, a Vizeké és a Hegyeké. Annak, aki mindenek felett áll, a Forrás, amelyből bölcsesség áramlik, neki egyedül jár az imádat, a hálaadás, a tisztelet és a dicséret. Aki kitágította a hatalmas Menny boltozatát, és feltűzte az éjszaka függönyét csillagokkal. Akinek ujjai megváltoztathatatlan elrendezését dolgozták ki az éjjeli fényeknek.

Ek.2:4. – Ő tartja meg a hatalmas vizeket a megszabott határaik között, és a viharok záporát Ő fékezi meg. Ő takarja be a Földet a növényzet zöld köpenyével. Ő árasztja el a földeket az élet vizével. Az Ő karja söpör végig az égen, és az emberek zavarba jönnek; a Föld megrázkódik, és a nemzetek összeomlanak és elesnek. A gonoszok reszketnek az Ő megnyilvánulásai előtt és elemésződnek az ő tüzeiben.

Ek.2:5. – A bűnösök megzavarodnak és megsebzetten fekszenek, ahogy lesújt fénydárdája. Mennydörgése szétszaggatja a Menny tetejét, és a Föld nyög a vajúdása alatt. Ő az, a Fenséges Isten, aki dögvésszel győzi le a seregeket, vagy ad egy embernek uralmat ezrek felett. Az Ő parancsára a tengerek a szárazföldek ellen támadnak, a hegyek pusztító tüzet böfögnek elő.

...

Az alapul szolgáló történet

A legfontosabb metafizikai szövegek alatt a Kolbrin egy mögöttes történetet hordoz, és ez valóban lenyűgöző; az eredetről, a globális katasztrófákról és a halhatatlanság kutatásáról. Az alábbiakban összecsomagoltunk a különböző könyvekből néhány, durván vázlatos történetet. Az olvasható ismeretek mindegyike egyiptomi és kelta könyvekből ered, néhány fontos felfedezésre vonatkozó kiegészítés megjegyzésként kiemelve, melyeket 1994. óta sikerült azonosítani.

A Kolbrinnal egy időben megjelent és ugyanabból a forrásból származó kötet a Kailey, azaz a Megvilágosodás Könyve, birtokosai a nazorinek (*nazarének, nazarénusok?*), 1990-ben önállóan jelent meg, és Jézus életéről szóló, igen szokatlan evangéliumot tartalmaz, John Luna által megírva. De térjünk vissza a Kolbrin Bibliában megjelenő történethez (*időrendi adatok nincsenek megadva az Egyiptomi Könyvekben*).

Az Egyiptomi Könyvek történetei

Az emberi élet legelején s maitól különböző emberi fajok éltek a Földön. Az Eredet Könyve szerint két faj létezett:

- Az „Isten Gyermekai”. Keményebben küzdöttek, fegyelmezettebbek voltak, az ősatyáik miatt, akik átkeltek a nagy sötét ürességen egy másik, földönkívüli helyről [*a külső világűrön át*], és ők nem öröklték a halált. [*A néhai Csepregi Ferenc tulajdonában lévő Ősi Tudás Köve pontosan ilyen, a „világűrön való átkelést” ábrázol. A távoli világűrből a Marsra, majd onnan a Földre.*]

- Egy primitív őslakos faj, akiket a „Föld Gyermekének” hívták, és úgy ismertek, mint Yoslingok, azaz félemberek, nem igazi emberek, Bothas Fiai, és az erdei vadak rokonai. Hívták őket még Zumat Gyermekai néven is, ami annyit tesz: „Azok, akik öröklik a halált”. [*Talán egy magasan fejlett emberszabásútól származnak?*]

- A „Fennkölt Társaság”, akik később visszahúzódnak, megundorodván az emberiség viselkedésétől.

- Az „Isten Gyermekeit”, egy bölcs atya vezette, aki ismerte az Igazságot, és békében és bőségben élt.

- Az „Ember Gyermekei” primitív őshonos faj volt, vad és kegyetlen, vadállatok bőrébe öltöztek.

- „Zumat Gyermekei” (a yoslingok), még vadabbak voltak.

A Kolbrin szerint a különböző fajoknak mindig elkülönülve kellett maradniuk. [Az *efféle keveredési tilalom fajok között a mai napig létezik Indiában. Priya Moorjani, a Harvard Egyetem genetikusa DNS kutatásokat végzett, s ezek alapján kimutatta, hogy India valamennyi lakosa két genetikai csoportba tartozik: a dél-indiai csoportba, szorosan kötődve az Andaman-szigetek lakóihoz, és az ősi észak-indiai csoporthoz, amely közel-keleti és kaukázusi eredetű (vagyis hunok). A közel-keleti/kaukázusi terület a Kolbrinban hagyományosan a „Kertes Földek” (az Éden?) kifejezéssel társul. Lehetséges, hogy ez az ősi csoport vitte magával a keveredés tilalmát, amikor letelepült (többek között) Észak-Indiában? India ősi varna-/kaszttrendszer a maga dalit/érinthetetlen tagjaival - a 3000 évnél is régebbi ismeretlen eredetű gyökereivel -, talán a Kolbrinban is említett genetikai tabu nyoma?]*

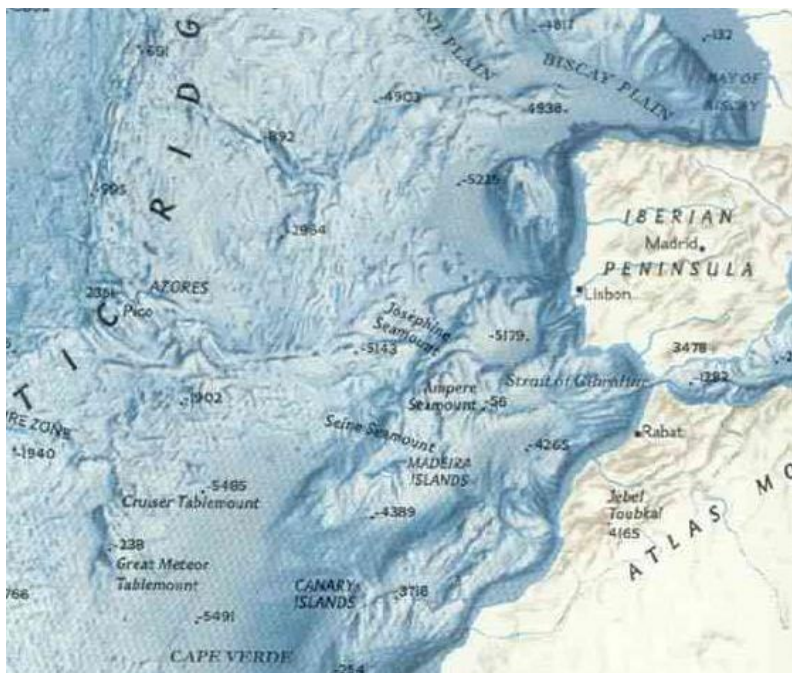
Amikor pedig mégis megjelennek a faji keveredések, azt úgy írják le, mint az első „szennyvezést”. Mind az Isten Gyermekei, mind a yoslingok megbetegedtek, és egy szellemi lény azt mondta az Isten Gyermekeinek: „A legnagyobb gonoszság hullott az Istenek Gyermekeire... A nőket megfertőző bűzös folyás az összeegyeztethetetlen keveredés következménye, ám ez még nem minden, ugyanis betegségek és kórságok támadtak a tisztátalan beültetéstől... Mivel ti ketten olyanok vagytok most, mint a kórságok kártevő férgei, ezért a betegségek mindkettőtökre egyaránt sújtanak le.”

Az Isten gyermekeit ezután kiűzik a Kertes Földekről és az elsivatagosodik.

Az első yosling férfi, aki az Isten Gyermekei közül való nővel házasodott, megbetegedett, ám a szerelmük lánynak adott életet. Ezt a hibrid utódot „kakukktójás-gyermeknek” nevezik. Szokatlan nő, hosszú vörös hajjal – soha nem láttak korábban ilyent -, és egyedül élt az erdőben, boszorkányként, s kedvelte a yoslingok társaságát. Végül az Isten Fiainak egyik nagy hőiséhez ment feleségül, Krowkasis (a Kaukázus) földjén. Történetének különböző változatai megjelennek mind az egyiptomi, mind a kelta könyvekben.

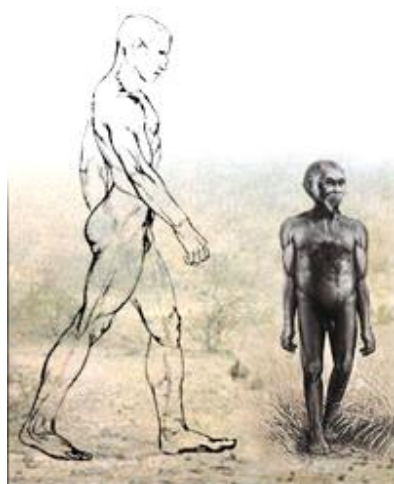
A második szennyeződés később történik, amikor a nőt megkísérti az „erdőben élő vad emberek ereje és féltelensége”. A történet szerint, „az elkövetett gonoszságok miatt, az emberek között megjelentek olyanok, akik a Vadak Gyermekei voltak, és ők más emberi fajtát képviseltek”. [Érdemes összehasonlítani az arámi nyelvű, Qumránban talált szöveggel, „Az Óriások Könyve” címet viseli, IQ23, 1+6 töredék: „kétszáz számár, kétszáz csacsi, kétszáz ...

kos, kétszáz kecske, kétszáz ... mezei vad mindenféle állattól, minden egyes madártól [...] [...] a fajkeveréshez (beltenyészített emberek, bizonyára önálló fajokat jelentettek)” és a 4Q531 2-es számú töredék: „beszennyezték [...] [...]nemzetek] óriásokat és szörnyeket.”]

Az Atlantiszt elpusztító kisbolygó becsapó kráterének maradványa Portugália partjaitól nyugatra. A térkép bal alsó sarkában a „Nagy Meteor Táblahegy”.

emberiség normájává vált, kivéve a hun-magyarokat.

A rekonstruált Homo Floresiensis. Forrás:

http://www.bradshawfoundation.com/origins/homo_floresiensis.php

Kolbrin érdekes magyarázatot ad Sumér- és egyiptomi királylistákban szereplő hosszú élettartamra.

A Kolbrin világossá teszi, hogy a nő, és kizárólag a nő felelős a két genetikai szennyezésért az Isten Gyermekeit illetően, hiszen ő az, aki elgyengült és társult először egy yoslinggal, utána pedig az erdei vadakkal. Beszennyezve az ő fajtát, a nő kegyvesztettnek érezte magát, ugyanis az Isten Gyermekei a nőt egyenlőnek tekintették a férfival, innentől kezdve azonban szexrabszolgaként kezelték és ingóságának, mely helyzet idővel az egész

Ezer generációkon keresztül és vég nélküli keveredés következtében, a fajok közötti különbségek fokozatosan eltűntek, egy rövidebb életű, a betegségekre hajlamos emberi fajt eredményezve, amilyenek most vagyunk. Bár a mai emberiség egyes csoportjai között is jelentős faji eltérések tapasztalhatók. [A

A Földet tűz pusztította el. Az ember túlélte, de nem maradt ugyanolyan. A Nap nem olyan volt, mint annak előtte, és a Hold eltűnt. További pusztítások szétszaggatták a keleti és a nyugati hegyeket, új hegyek emelkedtek a tengerekből, az északi földtömegek megdőltek. A Kis Emberek Földje, az Óriások Földje, a Nyaknélküliek Földje, a Köd- és Pára földje, valamennyi teljesen elpusztult. [A *Kis Embereket, a Homo Floresiensis* tagjait 2003-ban fedezték fel az indonéz Flores szigeten. Óriás emberi csontvázakat találtak az ősi Görögországban, lásd Adrienne Mayor: *Az első Kövületvadászok – című munkáját. Alcíme: Dinoszauruszok, Mammutok, és Mítoszok a Görög és a Római időkben. Nem túl régi a felfedezés Grúziában, a Kaukázus vidékén talál 2.7 méteres csontváz; és egy másik, Szardínia szigetén, Cagliariiban.*]

Legendás nyaknélküli ember, akit a görög Strabón „Blemminek” hívott.

Ezután rendkívüli hideg korszak köszöntött be, az emberi lények barlangokba rejtőzve maradtak életben. Hatalmas vadállatok terrorizálták őket, amíg az „égi lázadás és zűrzavar” véget nem ért, a kataklizma után ismét meg nem keményedett a Föld arca és a vadállatok kővé nem váltak. Ezt követően a Földet Atuma árvize pusztította el, majd az Özönvíz. [A *Kolbrin* által leírt, az *Özönvizet megelőző előkészületek* tartalmaznak néhány részletet, amelyek összekötik az *Enokh* könyvében szereplő *Őrökkel*. A nevek, mint a *Sisuda* és *Sharapek* az *Özönvíz* történetben arra vezethetnek minket a *gondolkodásban*, hogy a *Kolbrin* leírása a *legősibb káld-sumér változat*. Mellékesen, a *Kolbrin* azt állítja, hogy a „nagy hajó” a „Kardo”-n pihent meg (sumér elnevezés *Kurdisztánra*), az *Ashtar* hegységben, *Nishimmel* (*Nisibin/Nusaybin*) szemben, az *Isten Földjén*.]

lítja, hogy a „nagy hajó” a „Kardo”-n pihent meg (sumér elnevezés *Kurdisztánra*), az *Ashtar* hegységben, *Nishimmel* (*Nisibin/Nusaybin*) szemben, az *Isten Földjén*.]

Az *Özönvíz* történetét *Gilgames* történetének egy hosszabb változata követi, egy *Hurmanetár* nevezetű hőssel a főszerepben.

Amikor *Yosira/Osiris*, a *Hatalmas*, megérkezik nyugatról a *Fény* gyermekeivel, hogy menedéket keressen *Egyiptomban*, saját földjének *Ramakuinak*, a *Hét Városnak* pusztulását követően, a *Réz Földjén* [*Edgar Cayce: Ramaki?*] rátalál egy népre, amely a földbe vájt lyukakban lakik; a kataklizmát követően járvány pusztítja el a teljes felnőtt lakosságot, az élethez való alapvető fontosságú ismeretekkel együtt. A megmaradt népesség felöleli azokat a férfiakat,

akik „rokonságban voltak az erdei vadakkal, illetve a madarakkal és a kígyókkal”, akik „a saját rokonságuk szerint élnek, és eszerint is különülnek el”.

A néhai Ilija Vekua professzor az egyik óriás méretű csontváz lábszárcsontjával. 2008-ban vezetett expedíciót Grúziába. Forrás:

<https://watchers.news/2014/08/04/investigating-giants-giant-bones-georgian-caucuses/>

Yosira megtanítja az elveszett nemzedéket, miként kell gabonát termeszteni, követ kivágni és vésni, valamint az írásra és a számolásra is. Ám amikor megkísérli az embereket az Istenről tanítani, azok nem értik meg őt, ezért hát egyszerű jeleket talál fel és példabeszédeket, (az *első mítoszok*), hogy segítsen nekik a megértésben. Elmondja nekik, hogy amikor ő meg fog halni, őhelyette a Nap fogadja majd őket szülőként örökbe. Az egyszerű emberek igencsak szerették. Yosira csodálatos technológiát hozott magával Ramakuiból: a Szent Szemet és a Tűzkövet, amely „összegyűjtötte a Nap fényét” – olyan ismereteket, melyek a mi számunkra már elvesztek, ahogyan elvesztettük a „tengeri kagylók rituáléját” is, és a „csillagok dalát”. Mindenek felett pedig, amit elhozott az emberek számára, az ő népének áttetsző templomaiból, ahol ott volt „a fény, amely akkor világított, amikor a sötétség leszállt, anélkül, hogy meggyűjtötták volna”.

Yosira nem hasonlított a többi emberhez. Fekete vászonból készült köpenyt viselt és vörös fejdísz, „olyan volt a megjelenése, mint egy istené”; a „csontjai sem voltak olyanok, mint másokéi”. Amikor végül meghalt „az emberek módjára”, virágzó civilizációt hagyott maga után.

A Bárka teljes léptékű modellje Hollandiában épült meg Johan Huibers üzletembernek köszönhetően.

Forrás: <http://people.com/pets/man-builds-full-scale-replica-of-noahs-ark/>

Később, amikor bölcs emberek érkeztek Egyiptomba Zaidorból [Edgar Cayce *Poseidiájából?*], nem sokkal azt megelőzően egy újabb földterület pusztult el. Nagyszerű csillagászok voltak, visszautasították azt az állítást, miszerint a Nap isten lenne; továbbá, különleges mumifikálási technikával rendelkeztek, a halott testét fazekas agyaggal beborították, s hagyták azt megkeményedni. [Alan J. Dewhurst, 2013-ban megjelent, „Az óriások, akik uralták Amerikát: a hiányzó csontvázak és a Smithonian leleplezése” - címet viselő művében az író a *Syracuse Daily Standard* című újságból származó több száz kivágás alapján rekonstruálja 1897. július 23-ig visszamenően az eseményeket, melyek nemcsak régi rézhegyű dárdák megtalálásáról szól, az elképesztően finoman megmunkált 9 hüvelykes hegyekkel, hanem egy 270 cm-es, megkövült cementbe ágyazott csontvázzal is. Az újságíró hozzáteszi: „A régészek úgy hiszik, hogy valamikor a történelem előtti időkben a Móra körül elterülő vidék sűrűn lakott volt, olyan népesség által, mely messze fejlettebb volt az indiánoknál”. (Újabb magyar megnevezés! Olyannyira, hogy számos családnév és földrajzi név viseli a mai magyar nyelvben. /Az angolban Moore./ Ám Úrsolymában – /ma is létezik Hazánkban Solymár, szótagátvetéssel Úrsolyma!/ azaz Jeruzsálemben, a Templomhegy neve Mória, és az egész környező terület is ugyanezt az elnevezést hordozza.) 1915. április 19-én H.E. Davis az *El Pao Herald* című lapban arról számol be, hogy egy ősi, 240 cm magas csontvázat fedeztek fel Silver Cityhez közel. Megsütött agyagba volt csomagolva, „azt jelezvén, hogy a test agyagban való megsütése a balzsamozás módja volt”.]

Yosira/Osiris és a zaidori bölcs emberek kettős hatása alatt Egyiptom két nép lakhelyévé vált, két bölcsesség áradt rá és két isteni hierarchiát kapott. Néhány egyiptomi megtanulta, miként lehet futó pillantást vetni a hétköznapi tudatosságukon túlra, és hogy mi történik a halál után és hogyan; hosszú időn át tartó szellemi felkészülés és kitartás révén megismerték a „hamis halál szörnyűségét”, így aztán a legerősebbekké váltak közöttük: a Kétszer Születettek.

Zaidor bölcs emberei voltak azok, aki felépítették Rakima Fenséges Őrzőjét [*a Szfinxet?*], és a Rejtett Helyek Nagy Házát, amelyet a Kétszer Született használt [*a Nagy Piramist?*]. Ugyancsak felépítették a Ragyogó Emberek Templomát is Gizában [*a Völgytemplomot?*], és hatalmas feliratos követ helyeztek el a bejárat fölé: „Az Istenek Fiaitól az Emberek Fiainak. Íme, a halandó testhez való megkötöttségben találtunk rátok, és átadtuk nektek az örökélet ajándékát”. [*A Ragyogó Emberek Templomának leírása: „sok-oszlopos és fallal körülvevett”, illik arra az épületre, amit Völgytemplomnak ismerünk. Robert Temple az „Egyiptomi Hajnal” című könyvében így ír: „Ha egyszer belépsz a [Völgytemplom] bejáratán, akkor az egyik gránitból készült bejárati csarnokba jutsz, amely nagyon magas... Nagyon magasról egy faragott kőfülke tekint le rád; senki sem tudja, hogy valaha volt-e benne szobor, vagy egyáltalán, mi célt szolgált.”]*

A Plinius által „jegesen csillogó fehér hó” névvel jellemzett Kaukázus –hegység

A következő századok során az egyiptomi írók gyakran felvetik, vajon hol lehetett az Anyaföldjük. Fontolóra veszik valamennyi földrajzi lehetőséget, ahol különös fajok élnek, és azon morfondíroznak, hogy az Anyaföldjük vajon Ramakui, Zaidor vagy valamelyik korábbi civilizáció. Az Eredet Könyve egyértelműen kimondja, hogy kultúrájuk bölcsője Krowkasis [*azaz a Kaukázus. Ezt a régészeti-genetikai vizsgálatok is bizonyítják. Idősebb Plinius a*

Természet Historiájában a „Kaukázus” elnevezést a szkíta „kroy-khasis”, azaz „jegesen csillogó fehér hó” kifejezésből származtatja. És ismét elérkeztünk a magyar nyelvhez, melyet Plinius bizonyosan nem ismert, hiszen akkor azt használta volna. Természetesen a szkíta is magyar, abból is megérthető, csak kicsit nehezebb. Ha valamiből sok volt, a magyar megketőzte: kő-kő, vagyis sok kő, azaz szikla. A Kaukázus tehát nem más, mint Kő-kő-zus. A -zus, -zós, -zás, -zős, stb. képző gyakori, megtalálható pl. a „tur-zós, kör-zős, fog-zós, stb. szavakban. A kőkőzussal lényegében azonos jelentésű a Ca(l)cu-tta, (Kőkőhely) vagy a Cui-cu(l)co, (Kőkőke).

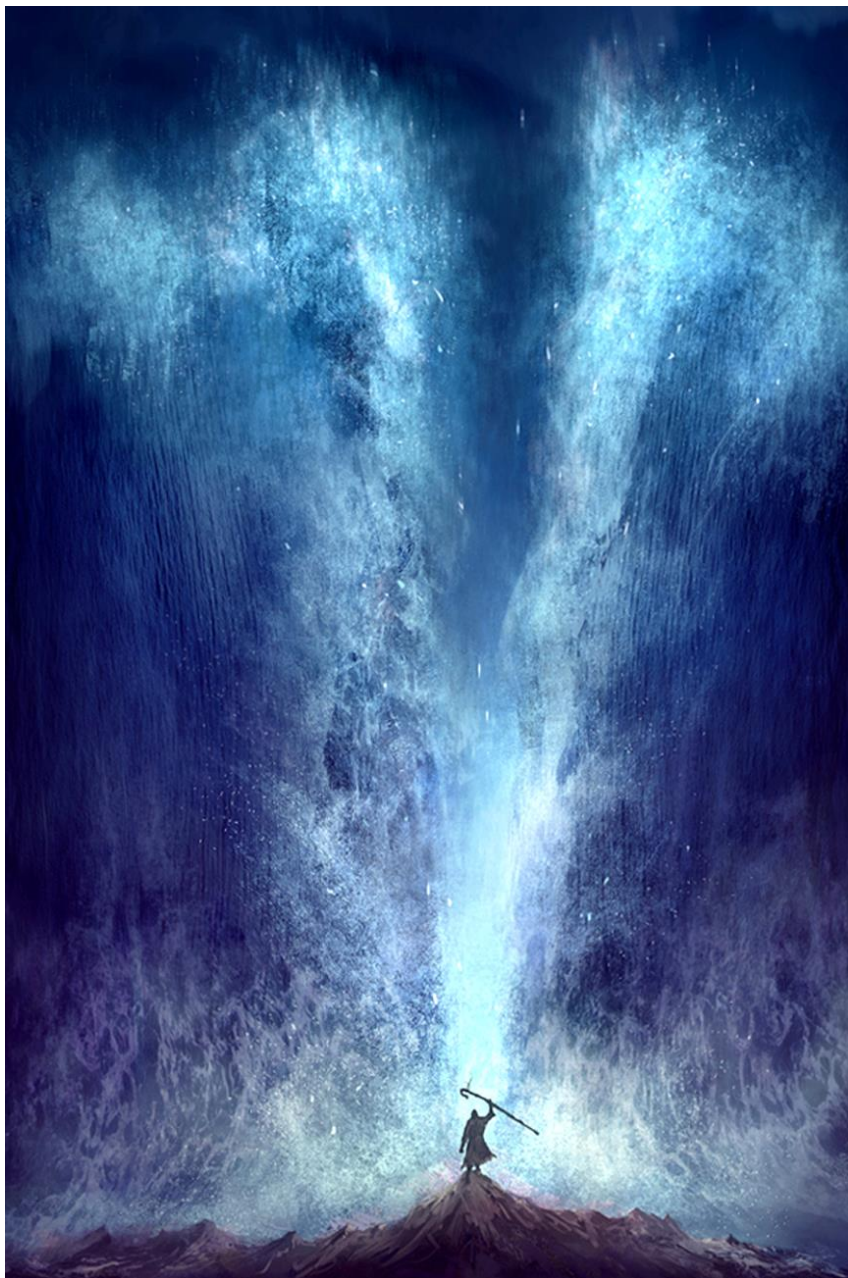
2011. augusztusában Zürich DNS Geneaológiai Központjában, az iGENEA-ban, tudósok igyekeztek rekonstruálni Tutankhamon fáraó DNS-ét. Az eredmény azt mutatta, hogy genetikus profilja az R1b1a2 haplocsoporthoz tartozik, melyhez a brit férfiak 70%-a, a spanyolok 70%-a, a franciák 60%-a. Sajnos a magyarokat nem vizsgálta ebben az összevetésben. Roman Scholz, az iGENEA Központ igazgatója azt mondta: „Úgy gondoljuk, a közös ősök 9500 évvel ezelőtt a Kaukázusban éltek.” Amennyiben a magyarokat is vizsgálta volna, pontosabb helymegjelölést adott volna: a Kárpát-medencét. Magyarország ugyanis tele van „egyiptomi eredetű” szentélyekkel, földrajzi elnevezésekkel és szokásokkal.]

Egyiptom virágzik. Az uralkodói a szellemiséget és a lelkiséget helyezik mindenek fölé. Titkos tudásukat gondosan leírják és megőrzik, s vele együtt az ősi feljegyzéseket is, amelyeket Zaidor bölcsei hoztak Egyiptomba. Ezeket a szent szövegeket négy titkos földrajzi helyen tárolták.

Ám a föld háborúkat szenvedett el, a legkülönbözőbb csapásokat és katasztrófákat. Egy XVIII. dinasztiabeli író visszatekint a civilizációjára és azt tudatja velünk: „Az én földem öreg, százhusz nemzedék múlt el mióta Osiris elhozta a fényt az embereknek. Négyyszer foglaltak el az égen a csillagok új helyet, és a Nap kétszer változtatta meg égi útjának irányát. A Pusztító kétszer sújtott le a Földre, és a Mennyek megnyíltak és bezárultak. Kétszer söpörte tisztára az országot az árvíz.”

Az egyiptomi könyvekben közel 30 hivatkozás szól a Pusztítóról. [Lásd. *Kéziratok Könyve* 6. fejezet. A Pusztítóról ugyancsak történik említés a *Kivonulás Könyvében* 12:23, Jeremiásnál, 48:8, és *Jobnál*, 15:21.] A hatalmas pusztító égi jelenség, amely időszakosan, néhány ezer évenként felbukkan és olyan borzalmas, hogy az már túlesik az ember felfogó képességén. A megjelenését és a viselkedését részletesen ismerjük, a *Kivonulás Könyvében* is olvashatunk róla. [Természetesen izraelita szempontból van leírva a történet (az eredeti szöveg bizonyosan az egyiptomi néptől „kölcsonözve”), a *Kivonulás Könyvében*. A *Kivonulás* 12:23-ben az van leírva, hogy az Isten és a Pusztító különböző entitások. Idézzük: *Ha az Úr átvonul, hogy lesújtson Egyiptomra, és látja a vért a szemöldökfán meg a két ajtófélfán, akkor az Úr elhalad ajtótok előtt, s a pusztítót nem engedi belépni házatokba, hogy a csapást rátok hozza.”* Az *El Arish* sztlélé pontosan meg is jelöli azt a helyet, ahol az egyiptomi szekerek utolsó harcukat vívták az izraeliták ellen, mielőtt lesújtott rájuk a sziklák és a víz tömege. (A 10 csapásra vonatkozóan létezik egy másik elmélet, mégpedig a Szantorin vulkán kitörése, és az azt követő természeti csapások sorozata. A két dolog azonban nem zárja ki egymást.) A *Kolbrinban* olvasható részleteket egy másik egyiptomi szöveg is alátámasztja, az *Ipuwer Papirusz*. Servius, római tudós szerint, a Pusztítóra vonatkozó ismeretek, és annak kapcsolódása a *Kivonuláshoz*, megtalálható *Petosiris* nevű egyiptomi csillagász munkáiban is, így ez a bizonyos szöveg szolgálhatott a *Kolbrin* forrásául. A latin szerző, *Pomponius Mela* kifejezetten egyiptomi, írott formátumú for-

rásokra hivatkozik, csillagászati részletek tekintetében, amelyek szinte szóró-szóra megjelennek a Kolbrinban is.] És így tovább és tovább; az Egyiptomi Tekercsek megjósolják a Pusztító visszatérését, és pontos leírást adnak a világ állapotáról annak visszatérése időszakában, ám ez nem csak egy szigorú milleniumi figyelmeztetés lehet, utalhat a mi időnkre is.

A Pusztító munkában, „Elvonulása a Vörös-tenger felett – Jose Vega festménye

A Kéziratok Könyve. 3. fejezet – A Pusztító – 1. rész

Ki.3:1. – Az emberek elfelejtették a Pusztító napjait. Csak a bölcsek tudják, hogy hová ment és hogy vissza fog jönni a megadott órában.

Ki.3:2. – A harag napjaiban tombolt át az égen, és ilyen volt a kinézete: olyan volt, mint egy hömpölygő füstfelhő, vöröses ragyogásba ágyazva, nem lehetett megkülönböztetni belső szerkezetét, vagy nyúlványokat rajta. A szája mélységes volt, melyből lángok csaptak elő, füst és forró parázs.

Ki.3:3. – Ahogy a korok telnek, bizonyos törvények működtetik a csillagok járását a Mennyben. Az útjuk azonban változik; mozgás és nyugtalanság támad, nem lesznek többé mozdulatlanok; és egy hatalmas vörös fény jelenik meg az égen.

Ki.3:4. – Ekkor vér hullik a Földre, megjelenik a Pusztító, és a hegyek felhasadnak, és tüzet és hamut böfögtek. Elpusztulnak a fák, és valamennyi élőlényt elnyelnek. A vizeket bekebelezi a föld, és a tengerek felfornak.

Ki.3:5. – A Menny fényesen és vörösen ég; rézszínű árnyalat takarja be a föld arcát; egynapos sötétség követi. Új hold jelenik meg, majd összetörik és lezuhan.

Ki.3:6. – Az emberek szétszóródnak örületükben. Hallani fogják a Pusztító trombitáját és harci kiáltását, és menedéket keresnek a Föld barlangjaiban. Borzalom emészti fel a szívüket, és a bátorságuk egy elfolyik, mint törött kancsóból a víz. A harag lángjai táplálkoznak belőlük, és a Pusztító lehelete marja őket.

Ki.3:7. – Így történt a Mennyei Harag Napjaiban, amelyek elmúltak, és ugyanígy lesz a Végzet Napjaiban, amikor ismét eljön. Az érkezése és az eltávozása ismert a bölcsek számára. Vannak jelek és idők, amelyek megelőzik a Pusztító visszatérését: száztíz nemzedék múlik el nyugaton, és nemzetek emelkednek fel és buknak el. Az emberek úgy fognak repülni az égen, mint a madarak, és úszni a tengerekben, mint a halak. Az emberek békéről beszélnek egymás között; képmutatás és csalás jellemzi napjaikat. A nők úgy viselkednek, mint a férfiak, és a férfiak pedig úgy, mint a nők; a szenvedély lesz az emberek kedvtelése.

Ki.3:8. – Jövendőmondók nemzete emelkedik fel és bukik meg, és az ő nyelvük lesz a tanult beszéd. Törvényadó nemzetek fogja uralni a Földet, és lesz később semmivé. Az egyik isten tisztelete eljut a Föld négy sarkába, békét hirdetve és háborúz hozva. Egy tengeri nemzet mindenki másnál nagyobb lesz, ám olyan lesz, mint egy belülről rohadt alma és nem tart ki. Egy kereskedőnemzet csodák révén

pusztítja az embereket, ám neki is meglesz a maga napja. Ezután a magas küzd az alacsonnyal, észak a déllel, és kelet a nyugattal, és a fény a sötétséggel. Az embereket fajuk szerint osztják fel, és a közöttük születő gyermekek idegenek lesznek. Fivér küzd fivérrel, és férj a feleséggel. Az apák többé nem tanítják fiaikat, és a fiúk önfejűek lesznek. A nők a férfiak közös tulajdonává válnak, és többé nem tartják őket tiszteletben és megbecsülésben.

Ki.3:9. – Ezután az emberek szívére enyhülés jön; azt fogják kutatni, amit nem tudnak, és bizonytalanság és kétség kavargatja fel őket. Hatalmas gazdagsággal rendelkeznek majd, ám lélekben szegények lesznek. Ezután a Menny megrázkódik, és a Föld megmozdul; az emberek reszketni fognak a félelemtől és a borzadály jár közöttük, megjelennek a Sors Követei. Halkan jönnek, mint a rablók a sírokhoz; az emberek nem fogják felismerni őket a maguk valójában; az embereket félrevezetik, a Pusztító órája közel van.

Ki.3:10. – Azokban a napokban az emberek előtt lesz a Nagy Könyv; a bölcsességet kinyilvánítják; a keveseket összegyűjtik, hogy tartsanak ki; ez a megpróbáltatás órája. A rettenthetetlenek fognak életben maradni; az elszántakat nem fogja magával rántani a pusztulás.

Ki.3:11. – Minden Kor Hatalmas Istene, aki a mindenséghez hasonlatos, aki próbára teszi az embert, könyörülj a gyermekeinken a Végzet Napjaiban. Az embernek szenvednie kell, hogy nagy legyen, ám nem gyorsíthatja fel kellően előrehaladását. A nagy rostálás idején, ne legyél túl kemény a kisebbekhez az emberek között. Még egy rabló fia is írnokoddá válhat.

Valahogy Egyiptom túlélte ezeket a katasztrófákat. Ám ahogy az évszázadok peregtek, az ország elkezdett meggyengülni. Az egyiptomi vallás mindig is megosztott volt, két részre, egyfelől a köznép nyilvános vallására, másrészt a papok által a templomok belső részein gyakorolt titkos misztériumokra. Egyiptom fokozatosan idealista lett és szellemileg ellustult.

Egy ponton, Setshra kigondolt egy tervet, mely szerint mindenkinek megengedett lenne, hogy részt vegyen a kizárólag az arra méltó emberek számára fenntartott Szent Misztériumokban. „Összegyűjtötte a nép köréből a saját követőit és megígérte nekik, az odaadásukért cserébe, hogy a szent dolgok ismerete attól kezdve elérhetővé válik számukra.” Ami ezután következik, az a „legsúlyosabb viszály”, mely valamilyen módon kapcsolódik a Rejtett Helyek Házához [*a Nagy Piramis?*]. A Kolbrinák rendkívül ősi szövegeiben ezt olvassuk: „A kettős erők lefelé húzódtak, és összefonódtak, és még erősebbek lettek. Miként a víz útját elzárják, hogy felduzzassák azt, az egyesült erők ugyanígy gyűjtötték magukba az energiát. Elkészült a különleges energia tárolója.” [*Christopher Dunn felveti a Gízai Erőmű című munkájában, hogy az egyiptomiak kifejleszthették saját erőmű-rendszerüket.*]

Ugyanez az írás igen erős kritikát fogalmaz meg az ország megalapításával kapcsolatban: „Óh, Egyiptom... olyan istenekhez fordultál, amelyek semmit sem érnek, s az emberek lelkei visszatértek, hogy fákból és kövekben lakozzanak... Az uralkodók fülei zárva állnak a bölcsesség számára, és a szívük ajtajai bezárultak az Igazság előtt”.

Az egyiptomiak még emlékeznek a múltjukból arra, hogy Osiris és Zaidor papjai döbbenetes erővel rendelkeztek, és még arra is képesek voltak, hogy a halott testbe visszahozzák az életet, „hogy a lélek egyesüljön az élővel”. Az emlékeik azonban homályosak, és mióta a papjaik nem képesek többé ilyen természetfeletti dolgokat végrehajtani, úgy gondolkoznak, hogy egy halott test megőrzése megteremti a lehetőségét annak, hogy egy napon a lélek visszatérjen a testbe. Kifejlesztették tehát a mumifikálás művészetét – és a folyamat ellenőrzését. Egy írnok azt írja, „A papok meghíznak a testek megőrzése révén elnyert gazdagságtól, miközben azokat, akik a lélek megőrzéséről beszélnek, megkínózzák.”

Ekhnaton megcsókolja lányát, Meritaten.

A vallásos gyakorlat üres rituáléba fulladt. Kísérlet történt ugyan Nabihaton [*Ekhnaton – az ő alakjáról mintázták a zsidók Mózes*] fáraó részéről, egy új napvallás bevezetéséről, ám eredmény nélkül, ugyanis a saját szellemi alkalmatlansága és az epilepsziás rohamai ebben megakadályozták; hasonlóképpen a szétszórt magatartása és a saját lányával folytatott vérfertőző viszony, amely mindenkit sokkolt, aki

csak hallott róla. [2014. október 26-án a BBC1 műsort közvetített Tutankhamonnal kapcsolatosan: „Az Igazság Felfedése” címmel, melyben számos érdekes állítás hangzott el. A legújabb CT szkener és DNS vizsgálatok bizonyították, hogy III. Amenhotep és a fia, Ekhnaton, veleszületett epilepsziában szenvedtek, és hogy Tutankhamon számos egészségügyi problémája (csontelhalás, a rendellenes lábfejtartás, és a torz testalkat) Ekhnatonnak a saját nővérével folytatott vérfertőző kapcsolat eredményeként alakult ki. A Kolbrin olvasói számára már ismert volt az epilepszia; A Kéziratok Könyvében Részletesen ismertetik Ekhnaton betegségeit. (Már csak ezért sem lehet hamisítvány! Honnan tudtak volna a betegségekről az említett vizsgálatok elvégzése előtt?) A Kolbrin azonban azt állítja, hogy a nő, akivel Ekhnaton vérfertőző viszonyt folytatott az nem a nővére volt, hanem a saját lánya, Meritaten. Továbbá azt is elmondja nekünk, hogy két fiú született ebből a vérfertőző kapcsolatból. Amennyiben Meritaten múmiájának DNS tesztelésére sor kerül, bizonyára kiderül majd, hogy ő volt az anyja Tutankhamonnak és valószínűleg Szemenkarének is.]

Pasinesu temetkezési érméje

Azonban néhányan mégis követik az ősi szellemiséget és megőrzik a hajdani írott tudást, amely Osiristől és Zaidor bölcseitől származott. Néhány egyiptomi végigcsinálja a hosszú előkészületeket, a rendkívüli megpróbáltatásokat, hogy Kétszer Születetté váljon, ám a régi módszereket egyre növekvő mértékben szorítják ki az újak. Azokat az embereket, akik a régít gyakorolták, kiközösítették; kettejüket név szerint is említenek, az egyik Pasinesu [két egyiptomi temetkezési érme egy „Pasinesu” nevű személyről kiállítási tárgyként szerepel a New Yorki Metropolitan Művészeti Múzeumban] és

Panubis. [Az ő szarkofágja Chilében, Santiágóban, a Természettörténeti Múzeumban látható]. Más XVIII. dinasztiaiabeli egyiptomiak, akiknek munkái megjelennek a Kolbrinban Hapu [Amon papja Hatsepsut uralkodásának idején], Senmut [építész és kormányzati tisztviselő, akinek mesterműve Hatsepsut Halotti Templom Komplexuma] és költő, Nefertari [aki valószínűleg II. Ramses lánya.]

Végül, ezek az emberek az életüket, a feljegyzéseiket és a kincseiket súlyos veszélyben látják. A múlt próféciaiból tudván, hogy a szellemi útjuk egy távoli, északra lévő vidéken folytatódik, a Szent Írások őrzői súlyos döntést hoznak. Elhagyják Egyiptomot, összegyűjtik az összes írást, és száműzetésbe indulnak. [2014. májusában felfedezték Qenamun csontvázát, a

királyi inasét, aki egyúttal II. Athomosis fáraó fogadott fivére volt. Említés esik róla a Kolbrinban is, mint egyike azoknak, akik elhagyták Egyiptomot. A régészetből tudjuk, hogy II. Athomosis sírt készített Qenamun számára Thébában, amely, amikor feltárták, kiderült, hogy tönkre volt téve; egyetlen egy őt ábrázoló kép sem maradt fent, egyetlen egy sem állt ellen a véső támadásainak. A Kolbrin jó okot ad Qenamun kegyvesztettségére.]

Az elbeszélés folytatódik. Immár a Tűz Fiairól olvashatunk, akiknek célja az Egyiptomi Nagy Könyv védelme, önmaguk számára pedig egy biztonságos élettér keresése. A Tűz Fiairól azt mondják, Tir városának magasan képzett fémművesei voltak, az „ikervárosok” népéhez tartoztak. [A libanoni Tir és Sidon?] Tudván, hogy északra kell menniük, a Tűz Fiai oly módon készítették el a tekercseiket és a fémtáblákra írt feljegyzéseiket, hogy azok vízállóak legyenek, s betöltvén a jóslatokat, vitorlát bontottak. Ám az a hely, ahol először akartak megtelepedni és várost építeni, tele volt vademberekkel; az ismert világ szélén, a mára elpusztult Kődös Országban és a Fák Királyságában, ahol a nyirkosság súlyos betegségeket okozott és számosan meghaltak közülük.

Néhány év elteltével, miután felfogták, hogy mindannyian meghalnak, ha továbbra is ott maradnak, a Tűz Fiai észak felé bontottak vitorlát. Beleütköztek egy csoport görög menekültbe, akik Trójából érkeztek, és együtt utaztak tovább. Végül megérkeztek Britannia déli partjaihoz. Ebben az időszakban Britannia a jégkorszak utáni korban van, lényegében lakatlan föld, csupán a Festett Emberek (alacsony, tetovált piktek) lakják, és egy néhány, 1,80-2,70 méter magas óriás – a kataklizma túlélői, a kataklizmaé, amely az óriások legtöbb fajtát elpusztította. A trójaiak továbbhajóznak Dadanába [később Dodonessének hívják a Holinshed Krónikában, manapság Totnes néven ismer] a vezetőjükkel, Corineusszal, miután lemészárolták a néhány megmaradt óriást, akik Belhariában éltek [Szt. Mihály-öböl?]. Ugyanezek az óriások építették

GOG (GOGMAGOG).

MAGOG (CORINEUS).

A legendás óriások: Góg és Magóg

Forrás: <https://www.heritage-images.com/preview/2364903#>

a hatalmas templomokat és az 1,80 m magas falakat is. A bevándorlók végül letelepednek Cornwallban. Tudjuk, hogy ekkoriban Britanniában számos különböző nyelvet beszéltek.

A Tűz Fiai továbbmennek és letelepednek egy olyan helyen, amelyet egy bátor barbár harcosról, Cluthról neveztek el [talán a jól ismert Clydevölgyről van szó, Skóciában]. Később ismét felkerekednek,

egy „nem túl távoli helyre” költöznek át, Glaith [*Glasgow*] vizei mellé, ahol templomot emelnek [*a Templomterület Glasgowban?*], ahol aztán megteremtették saját – a többiekétől eltérő - életmódjukat, majd további törvényeket adtak a már létező könyvekhez.

A Tűz Fiai öt hatalmas könyves ládát hoztak magukkal, amely 132 tekercset tartalmazott és 5 gyűrű-kötésű munkát, melyeket az Egyiptomiak Nagyobb Könyve és az Egyiptomiak Kisebb Könyve néven említenek. Ezek a könyvek az alábbiak:

- A Hatalmas Isten Próbátétele
- A Szent Jegyzék
- Az Alapítás Könyve
- Varázsfőzetek
- A Dalok Könyve
- A Teremtés Könyve
- A Pusztítás Könyve
- A Megpróbáltatás könyve
- A Tűz fiainak Nagy könyve (amely más szövegek mellett, tartalmazza a Titkos Tanítás könyvét és a Rendeletek Könyvét)

Századokkal későbből maradt ránk a Teremtés Könyve, a Szöveggyűjtemény, a Tekercsek Könyve, a Tűz Fiainak Könyve, a Kéziratok Könyve és az Erkölcsi Tanítások és Parancsolatok Könyve. Semmit sem tudunk a Trójaiak Könyvéről, melyet egykor a többi könyvvel együtt felsoroltak.

A Kelta Könyvek története

A kelta szövegek a Kolbrin 2. részét képezik. Az íróikra egyértelműen és mélyen hatottak az Egyiptomi Könyvek, amelyeket lemásoltak és megőriztek, ugyanis amikor megkísérik rekonstruálni Britannia történetét, azt az egyiptomi szövegekkel megegyező formátumban teszik. A kelta szövegek nem említik az egyiptomi könyveket, illetve azok hollétét, ám hivatkoznak bizonyos kincsekre, amelyek az egyiptomi könyvekben szerepelnek, s eltűntek; ezek pedig láthatóan jól összeesengenek az Osiris által Egyiptomba hozott tárgyakkal:

Br.5:36. – Britannia szíve a holdkehely, melyet erre a földre Kasini Főnökének keze hozott el. Hajóval jött Rafiniába [*Richborough, Kent megye*], amely Lud hegye mellett van [*valaha sziget volt, Dunkirkkel szemben, később elárasztotta az emelkedő tenger a római korban*] Ardmoal [?] mellett. Insdruk [?] mentén elhaladva megérkezett Itenébe [*az ősi neve az Új Erdőnek, Hampshire megyében*], ahol elrejtette a kincset Trebetheuban [?]. Nem szerezték meg, ahogy az emberek mondják, és nem is semmisült meg. Az idők beteljesülésekor eljött Kargwenbe [*Winchester, Hampshire megyében, ahogy egykor nevezték: Caer Gwintiquic*]. Itt

tartották biztonságban a Grál-kövel és az örökké szűz tartóval, melyet a Nap sugarai hoztak le. Így történt, hogy Egyiptom kincsei megérkeztek Britanniába. Ez volt Britannia titka.

A Kelta Könyek az alábbiakból állnak:

- Az Eredet Könyve vagy Feril Könyv. Ebben a könyvben szerepel az Özönvíz történetének ismételt elbeszélése, mely emléket Britannia korai bevándorlói hozták magukkal, akiket Vadföldek Művelőinek neveztek és Krowkasisból (a Kaukázusból) érkeztek. [Az *angolszászok Britannia történetét így kezdik: „Az első lakosok a britonok voltak, akik Örményországból érkeztek, és elsőként éltek Britanniában, délen.” Az ősi időkben Örményország hatalmas királyság volt, melynek területe magába foglalta a mai Törökországot, és a tőle délre és keletre fekvő területeket.] Leírja továbbá, hogy őslakos népek éltek Britanniában, amikor az első betelepülők odaérkeztek. A jelen szövegben szereplő Özönvíz-történet nem említ egyet sem név szerint, ám két hajót, túlélőkkel igen, az egyiken egy ház volt, és a Brimcofert [a „Brim” és a „cofer” sajátos jelentéssel bír, ám mostanra elavult kifejezés. Brim = özönvíz, cofer = az özönvíz bárkája, az 1937-es Oxford English Szótár szerint.]*

- Az Ezüstág Könyve. A szövegek között találunk profetikus munkákat a „Rémíztő” vizszoatéréséről, ezek a jóslatok megfelelnek az Egyiptomi Könyvekben olvashatóknak a Pusztítóról, ám egyéb részleteket is tartalmaznak.

- Lucius könyve

- A Bölcsesség Könyve

- Britannia Könyve. E könyv két fejezete Jézus életének apokrif evangéliumát tartalmazza, azt állítván, hogy Jézus nem rendelkezik isteni természettel, és olyan jellegű részleteket ad meg, melyek szerint ő és a tanítványai olykor leutaztak Tirbe, Arimateai József hajóin dolgozni. Részletes leírást olvashatunk Abramatha/Idewin/Ilyid/Elyid Józsefről [Arimateai József] és az ő társaságának megérkezéséről Britanniába, József későbbi kapcsolatairól a druidákkal és Caradew/Caractacus királlyal, továbbá a kereszténység eltökélt terjedéséről Britanniában az első néhány száz év tekintetében, beleértve a rómaiak által elkövetett keresztényüldözéseket is.

Hancock megkísérelte rekonstruálni József útvonalát, a Kelta Könyvekben megnevezett helységek alapján: Br.1:7. - Britannia Könyvében ez áll írva: Ilyid [Arimateai József] tengeri úton jött, hajóval Tarsisból [Tartessos, a Spanyol félszigeten], át a Wicta tengeren [Vectis-tenger], Rafiniában [Richborough, Kent megye] kötött ki, a Wainok földjén [Kelta szekerek földje]. Onnan a Tarant folyóhoz [Trent folyó] indult, mely az Albany Királyság és a Korin Királyság [Cornwall] között folyik; Albany földje Isen [fémműves terület keletre?] és Ikta [Isca vagy másként Exeter kereskedőváros, nyugatra] között terül el. Elhaladva Ivern [Charmouth] és Insels

[Looe-sziget] mellett, Kathebelon[?] déli részén, és utána Dinsolin [Szt. Michael hegy] következett, hogy vizet vegyen a városban, ahol hajók kereskedtek, megállt egy vörös szikla lábánál, két fehér között emelkedett [Cligga Head, Perranporth?], a föld határánál, az északi Siluria földjén található Ikta [Isca, vagy másként Caerleon-on-Usk kereskedőváros] közelében. Itt nemkívánatosak voltak, ám megengedték számukra, hogy vizet és fát vegyenek, és hússal és gabonával kereskedjenek. Onnan a felkelő Nap felé vitorláztak, majd elértek egy helyre Sabrinon [Severn folyó] túl, Summerlandbe [Somerset].

Ósi ártézi kút római kori alapokon Caerleon-on-Uskban, Észak Ikta.

A Goldcroft kereskedőház. Az utolsó a kilenc kereskedőház közül Caerleon-on-Uskban.

A Szt. Michael hegy – Belharia – Dinsolin, dagály idején. A legendás óriások utolsó lakhelye Britanniában.

Pre-római csatorna, rakpart és kirakodóhely Caerleon-on-Uskban.

Britannia Könyve részletes leírást a Lake Village-ről, ami a mai Glastonbury közelében van: Br.1:10. – Keletre pedig és északra, volt egy tó, és e között, valamint a Távozás Szigete között volt egy mocsaras vidék, és ott egy kis falu házai, melyek a víz szintje fölött álltak, és a holdlányok és a holdasszonyok, akik a halottakat szolgálták, itt laktak. *[Régészeti modellekben (Methuen, 1972) David L. Clarke azt állítja, hogy ez a bizonyos Lake Village (Tavas Falu) egyértelműen olyan részeket tartalmazott, amelyeken csak nők végeztek bizonyos tevékenységeket, s ehhez megfelelő épületeket is emeltek ott.]*

A következő szöveg összekapcsolja a Kelta Könyveket Britannia korai történelmével:

Br.5:21. – Idewin József rokona volt Avaleknek, kinek királyságát Arviragusé határolta, a Hütlen Anna révén. Megtérítette Claudina Rufinát, Caradew lányát, akit korábban Gladysnek hívtak, aki Pudenshez ment hozzá feleségül, egy rómaihoz, és lett egy lánya, Pudentia. Huszonnyolc éves korában Caradewet elárulta Arisia, Bryantis királynője, a rómaiaknak. Ezután elvette feleségül Genuissát, Claudius lányát, a békeszerződés megkötése érdekében. *[1968-ban, Az Elveszett Tanítványok Drámájában, George F. Bannet beazonosítja a napjaink Szt. Pudentiana templomát Rómában a Brit Palotával, ahol Caradew/Caractacus élt letartóztatásának idején a lányával Glady/Claudiával; valamint Pudens, akinek lánya, Pudentia, segítette a korai keresztényeket; a templomot róla nevezték el aztán. Hancock meglátogatta a templomot és felkeltette figyelmét a palota maradványai is, egy rácson keresztül láthatta csupán, ugyanis az összeomlott romok túlságosan veszélyesek a látogatók számára.]*

Br.5:22. – Gladys, Caradew nővére, feleségül ment Aulus Plautiushoz, egy római parancsnokhoz. Caradew/[Caractacus] birtokot tartott fenn Siluriában, és hadvezérré tették, amikor Guiderius, Kimbelin fia [*Cymbeline/Cynfelyn/Kymbelinus király, Kr.e. az első század végétől Kr.u. 40-ig*], megöletett egy csúzlilövessel, közel a Temze folyóhoz. Az Urunk 59. évében a Britek felkeltek a lovas harcos Woadiva [*Boudicca*] ellen, aki három évvel később halt meg, amikor Gulgaes lett a hadvezér.

A Kaledy

Egy névtelen pap, aki összeállította a Kaledyt – John Luna evangéliumát – elmondja, hogy a kezdet kezdetén, amikor hozzálátott az elbeszélések egyesítésének, „akkoriban jutottak el a Kaledy különböző szövegei a partokra, a harci dicsőségek korában, amikor Herthew köpenye ráereszkedett Inhawk Caradewre... a bölcs Elyid vezetésével [*Arimateai József*]. A köteteket: József, az Isten Megvilágosodottja Könyvének, a Nazarénusok Könyvének és a Megvilágosodottaknak nevezi. Üdvözlét küldi „fivérének Doivában, a koferilláknak Karimbában”; azt mondja, hogy ő és ők, valamennyien „számkivetettek”. Azt állítja, hogy szembefordultak velük azok a megtévesztő emberek, akik a „sötét idegenek támogatásával bírtak... Legyünk

azok, akik otthon vannak, akik egyként állnak ki valamennyi dologért, és nemcsak a hitben, ugyanis körülvesznek minket a sötétszakállú férfiak, akik különös utakon járnak.”

Az író folytatja, és azt mondja, hogy „csodálatos könyvek százait”, szorgalmas kezek élete munkáját használták fel a húsosfazekak fűtésére, továbbá, folyamatos kutatást végeztek minden területen, amely nem illeszkedett a külhoni hitvilággal. Mivel nagyon sok változat létezik... „ezért elhatároztam, hogy nekilátok és elkészítem ezt az egyetlen változatot számotokra azokból az írásokból, amelyek megmenekültek a harcok során. Szánalmasan kevés számú könyv menekült meg a hatalmas tűzvészekről, a ruháink alá rejtve, hogy megkíméljük őket... Hűségesen lemásoltam mindazokat a beszámolókat, melyek Józseftől származnak, akit mi Numának hívtunk, aki ismerte a földi atyáinkat, ismerte korának a könyvekkel összefüggő eseményeit, amelyeket leírtak számunkra és reánk hagyományoztak.” [A *Kolbrin olvasójában felmerülhet, hogy az a bizonyos „hatalmas tűzvész” az Alexandriai Könyvtár felégetése volt a Kr.u. III.-IV. században.*]

A pap egyértelműen egyesíti a druida és a keresztény vallást: „Én vagyok az, aki felülkerekedni képes a Jézus és Esures közötti ellentéteken, eltörölni a kristályszűz és a misztikus anyaság közötti ellentéteket. El tudom helyezni a tiszta holdfényvel eltöltött kelyhet a vérral töltött aranykupa mellé. Össze tudom kapcsolni az örökkévalóság csillagköreit a kereszt alázatával, és a legyőzött szenvedő fiút a győzedelmes, csaták által ihletett harcosokkal.”

Ami megkülönbözteti a Kailedyt Máté, Márk, Lukács és János evangéliumától az a sokkal több anyag, beleértve számos életrajzi adatot is, amely sehol máshol nem található meg. Például, sokkal bővebben olvashatunk Keresztelő Jánosról/a pusztaságban élő Jánosról, akiről azt mondja nekünk: „ezekre a partokra Aristolas hozta (a könyv egyik kötetének szerzője). Az írás elmondja nekünk, hogy Mária, Jézus anyja csupán abban az értelemben volt szűz, hogy szűzként az apja felajánlotta őt az Istennek és a Templomnak”; hogy a bölcs emberek keletről „Sastera férfijai voltak, nagy tudásúak, a Menny Könyveinek ismerői, és Nimródé, aki a tűz keresztjét hordozta”. Jézust pedig úgy írja le, mint a „Nazarénus Jézust”, aki Genezárethben nevelkedett és megtanulta az ekekészítést; amikor pedig az apja meghalt, a kenitek között dolgozott mesteremberként. „Ő volt az az ember, aki sokat hallgatott, ezért sokan különösnek tartották”. Nemcsak ő volt az egyetlen gyógyító a környéken – voltak mellette mások is. Nem mindig gyógyította meg az adott embert, „néhányban ugyanis ez zavart okozott volna, míg sokakat azért nem gyógyított meg, mert ezzel több kárt okozott volna nekik, mint jót.” Megtudjuk, hogy szeretett úszni és a hajókat. A Kailedyben leírt, a halálával és feltámadásával kapcsolatos események azt sugallják, hogy nem halt meg a kereszten. (Azaz a könyv nem cáfolja, hogy Sri Nagharban lenne a sírja.) Sőt, mindezek felett, a Kailedy megmutatja, hogy miként került kapcsolatba Jézus tanítása a druidaizmussal és a kelta hitrendszerrel, hogy együttesen megformálják a Britanniai Kelta Egyházat, amely a Római Egyházat ott több száz évvel megelőzte!

Reméljük, mindezen ismeretek birtokában még alaposabb kutatómunka kezdődik a kereszténység korai századainak feltárása érdekében, és a valódi Jézus-hit megismerése területén.

A Kolbrin egyik régi kötetében talált levél

A Kolbrin 1994-es új-zélandi keményborítós kiadásának hátlapján található egy rekonstruált feljegyzés, amelyet a Kolbrin egyik régi kötetében találtak, „J.McA” aláírással, s arról szól, a Kolbrint miként „hozták vissza a fénybe”, a „Futeril Cairn néven ismert helyen, Pantlyn taván túl, Carclathanban, Gwendwor walesi útja során.” [*Hancocknak sikerült azonosítania a települést Gwenddwr néven, délre Builth Wellstől; a tavat Pant y Llyn néven; és a kőhalmot Cefn Clawdd néven – az egyetlen kőhalom a 439 közül amelyet régészeti lelőhelyként ismernek, a neve szerepel a régészeti felméréseken, a Királyi Megbízás a Walesi Történelmi Emlékekre vonatkozóan, mely helyet úgy írnak le, mint „megbolygatott”.]*

Az író emlékszik a nagyapjára, aki azt mondogatta: „Ezeket a dolgokat a régi, harminchat betűs ábécével írták le, s a könyveket bádogdobozokban tartották, melynek fedelei nem csuklósak voltak, hanem karimásak, és ezeket felmelegítették, amikor rögzítették.” Ha előkerülne egy régi jelekkel [*rovásjelekkel?*] írt töredék, az bizonyítaná, hogy Iolo Morganwg mégsem volt hamisító.

Cefn Clawdd Carin II (a kör alakú halom közepén) a Pant y Llyn tóval a háttérben.

Forrás: <http://www.coflein.gov.uk/en/archive/6359320/details/504>

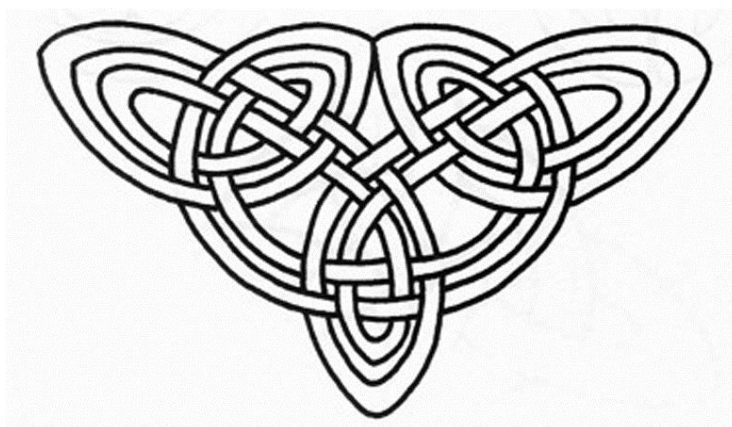
Ha valaki kíváncsi rá, hogy mi volt az ősi bádogdobozokban, nem marad más hátra, mint beszereznie a Kolbrin Biblia kötetét.

Számos kutatási útvonal közül számunkra igen fontos az egyetlen magyar alapítású szerzetesrend, a Pálos rend, a Pilisszántón eltemetett temploma, s a helyszínen talált kelta kereszt. Az egyiptomi szövegek északra szállítása ugyanis nemcsak tengeri úton történt.

Hitelességének bizonyítékai napról-napra nőnek, s – milyen furcsa az élet! – éppen azok kiabálnak lehangosabban, hogy mindez valótlan, hamis, akik a legtöbb történelem-, dokumentum- és régészeti csalást elkövették. A Kolbrin Biblia elsősorban az ő „érdekeiket” sérti, hiszen hiteles és valós adatokat tartalmaz, története, szövegi összefüggései, szófordulatai, földrajzi helymegadásai, névhasználata, stb. évezredekig visszakövethetők. Ha pedig valaki maga a közel 1000 oldalas kötet olvasásába és elemzésébe elmélyül, egyértelmű lesz számára, hogy az ott leírtak az évezredek és a beláthatatlan távoli múltból szólnak hozzá. A szövegek oly sokrétűek, annyi stílusban íródtak, olyan mérhetetlenül egyszerűek, ám ugyanakkor fenségesegek és időtlenek, hogy azt egyetlen ember, de egy teljes szakembergárda sem lett volna képes hamisítani. Igazságot és hitelességet nem lehet „hamisítani”, az önmagát adja. Azt meg lehet érezni, mert súlya van. A minden ember felett álló erkölcsi tartalom pedig magának a világegyetemnek a törvényeit hordozza. Oly mértékű hitet és reményt ad, mely minden egyes embert megerősít az élet zivataraiiban, megérteti azok értelmét, és az ember pedig a maga- és a szerettei javára tudja fordítani az így szerzett tudást.

Nincs más hátra tehát, mint ezeket a szövegeket és a Nag Hammadi Gnosztikus Könyvtár kötetait, mint hiteles alapokat felhasználva újraszervezni Jézus követőinek egyházát. Elővenni, megtartani és terjeszteni az ősi bölcsességeket és tanításokat, és akkor talán marad némi esély jelen civilizációnk fennmaradására.

Mert hiszen: „Soha ne adjátok fel; ahol szándék van, ott út is; ahol élet van, ott remény is.”
(részlet: Br.9:15.)

Britannia Könyve, 3. fejezet, Jézus – 2. rész, részlet

Br.3:53. – Volt ott egy görög tudós a tömegben, aki azt mondta Jézusnak: „Soha nem rozsdásodó nyelved fáraszt engem; a szavak nem tesznek emberré és a dolgokat sem változtatják meg. A kard és a lándzsa az, ami erős, és királyokat emel fel vagy buktat meg.” Jézus így felelt: „Valójában az írástudók szavai nagyobbak, mind a hadvezérek parancsai. Az, ami írva van és elolvasható, nemcsak hogy megváltoztatják a dolgokat, de örökké is tartanak. A kard pusztítás révén szerez elismerést, ám az írástudó tolla alkotás által hoz tekintélyt. Az, ami pusztít, elpusztít; az, ami alkot, megóvatik.”

Br.3:54. – Egy római katona, aki Galliából származott, felszólalt, mondván: „Te-gyék az írástudók azt, amiben a legjobbak, és a kardosok pedig azt, amiben ők a legjobbak, ostobaság és hiábavaló egyiket a másikkal szembeállítani, az ember ugyanis nem tud írni a karddal, vagy pálcikákkal és náddal harcolni. Legyenek az emberek testvérek, miközben várják az Ébresztő napjait. Mondd meg jó Mester, mikor lesz a vég?”

Br.3:55. – Jézus felelé: „Lesz vég, hiszen kezdet is volt, és az ember tudomást szerez majd róla az idők szelleme által. Az emberek nem lesznek többé testvérek; a férfiak nem lesznek férfiasak. A nők férfikként viselkednek és a férfiak nőként. A házasságtörést nem ítélik el, sem a bujálkodást; ezért, ezek a dolgok virágozni fognak. Az emberek nem fogják tisztelni szülőházájukat, és nem lesz közöttük megkülönböztetés, nem fogják fenntartani fajuk tisztaságát sem. Az apákat nem tisztelik, az anyákat sem tartják becsben, és önfejű gyermekeket nevelnek fel. A ferde hajlamokat ösztönözni fogják, és a bűnözők kigúnyolják a törvényt. Vértörés és nemi erőszak uralkodik, nem lesz biztonságos más nemzetek földjén járni. Áradások, éhínségek, aszályok és földrengések hoznak halált és pusztulást. Különleges betegségek sújtanak le az emberekre és ezért megtagadják az Istent. Magzatokat ölnek meg az anyaméhben.”

Br.3:56. – „A férfiak más felesége után vágyakoznak, és a házasság elveszíti a jelentését. A nők a házassági asztalhoz szemérmetlenül és csalárdul járulnak. A férjek százalmas teremtmények, hallani fogják a gúnyolódók hangos nevetését. A papok megbecstelenítik az oltárt a saját tisztátalanságukkal, és az uralkodók jó hírneve is oda. Nem az Isten jegyzi a végső napokat, hanem az ember, aki úgy él, mint aki saját magának állít csapdát.”

...

Britannia Könyve, 6. fejezet, Emris Skinlaka írásai, részlet

Br.6:24. – Egy idegen megszólította a Mestert, azt mondván: „Nem tetszenek nekem a módszereid.” A Mester így felelt: „Valóban? Nos, igazából én magam sem vagyok velük megelégedve. Mondd meg nekem, te hogyan ösztökéled az embereket, hogy harmóniában éljenek egymás között?” Az idegen így szólt: „Én nem teszek ilyent.” A mester erre azt mondta: „Jobban tetszik nekem, hogy én viszont igen, mint az, hogy te nem.”

Br.6:25. – Az idegen azt mondta: „Hajlíthatatlan vagy a tanításodban. Nem lenne bölcs dolog a mérsékeltég útját követni?” A Mester azt felelte: „Nem érdekel a mérsékelt hit vagy a mérsékelt jóság, a mérsékelt becsület vagy a mérsékelt erény. A létfontosságú dolgokban nem lehet mérsékeltéget tanúsítani. A mérsékelt ember nem nekem való. Vajon megennéd a mérsékelt friss tojást, vagy élnél inkább egy olyan házban, amelyik az eső és a szél nagy részét kívül tartja? Megelégedett lennél, ha megkapnád a béred nagy részét, vagy ha a szolgálid mérsékelt dolgoznának? Nem vagyok mérsékelt ember, hanem olyan, aki szilárdan leszögezi alapelveit. Egy mérsékelt alapelv egyáltalán nem alapelv. Képes bármelyik hadsereg mérsékelt harcolva biztosítani a földet?”

Br.6:26. – A Mester folytatta: „Az emberek két dologért élnek: a tudás- és a szakértelem megszerzéséért, valamint a lélek tapasztalatokon keresztüli finomításáért. Az, akinek a tisztessége parancsol, olyan, mint a sarkcsillag, amely szilárdan a helyén marad, miközben a többi elfordul körülötte. Hogy a tanításom lényegét átadjam neked, azt mondanám: Hagyd, hogy minden gondolatod teljesen jó legyen.”

Br.6:27. – Valaki megkérdezte a mestert: „Kik legyenek a mi tanítóink?” A mester így felelt: „Azok, akik újra megtöltik élettal az ősapáik bölcsességét ezen a földön, és akik hozzáadják ezt az új tudást, azok megfelelőek.” Amikor megkérdezték, kinek kellene prédikálni, azt mondta: „Az, aki nem prédikálja, hogy mit szeretne, hogy mások megtegyenek, az olyan, aki számára ezek a cselekedetek nem megfelelőek. Gondolkodás nélkül tanulni, hiábavaló; gondolkodni tanulás nélkül, haszontalan.”

Br.6:28. – „A bölcsesség nem az ember tudásából áll, hanem a tudása határainak felismeréséből. Figyeljete mindig, de csak ritkán beszéljete. Maradjatok csend-

ben a kétkedés idején, és ritkán fogtok bajba kerülni. Tartsátok nyitva a szemete-
ket, ám felejtsetek el, amit nem kellett volna meglátnotok. Soha se pletykáljatok,
és kerüljétek el a pletykálkodókat.

Források:

<http://culdiantrust.org>

<https://grahamhancock.com/whitemany1/>

http://martonveronika.blog.hu/2012/04/04/a_kald_sumir_nep_eredete

<http://szentiras.hu/SZIT>

<https://answersingenesis.org/archaeology/ancient-egypt/akhenaten-and-nefertiti-the-beautiful/>

<http://livescience.com/38751-genetic-study-reveals-caste-system-origins.html> , (8 Aug 2013.)